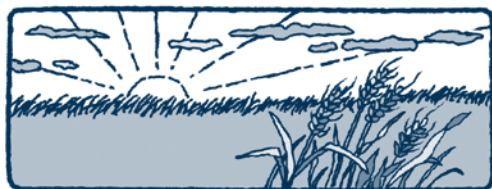

Várjad az Urat!

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: Zsoltárok 27:14; 92; 126; 131; Máté 18:3; Márk 16:1-8; Róma 8:18-25; 2Péter 1:19

„Várjad az Urat, légy erős; bátorodjék a szived és várjad az Urat” (Zsolt 27:14).

Elérkeztünk *A zsoltárok könyvéről* szóló negyedévi tanulmány utolsó hetéhez. Lelki utazásunk során érintettük a fenséges Teremtő, Király és Bíró tiszteletét, az isteni szabadítás, bűnbocsánat és üdvösség örömét, de nagy fájdalom és szomorúság alkalmait, valamint Isten örök jelenlétének dicsőséges ígéreteit is, mint ahogyan az Úr véget nem érő imádatának várását. Az utunk azonban még folytatódik, az Úr eljövételének reményében élünk, ugyanis akkor teljeseedik be Isten utáni vágyakozásunk. *A zsoltárok könyvéből* kiemelt záró gondolat tehát legyen az, hogy „Várjad az Urat”!

Az Úr várása nem semmittevéssel, elkeseredve töltött idő, hanem hittel és bizalommal teljes cselekvés, amikor tettekben mutatkozik meg a hit és a bizalom. A ragyogó hajnal reményével űzi el az éjszaka sötétségét (Zsolt 30:6; 143:8). Szívünk megerősödik, ahogy megújul bennünk a remény és a béke. Arra sarkall, hogy keményebben dolgozzunk, a bőséges aratás kévéit gyűjtjük be az Úr misszióterületeiről (Zsolt 126:6; Mt 9:36-38). Nem fogunk megszegyenülni, ha az Úrra várunk, gazdag jutalmat nyerünk, mert hűséges az Úr minden ígéretéhez (Zsolt 37:7-11, 18, 34; 71:1; 119:137-138).

VÁRJ!

Olvassuk el Zsolt 27:14, 37:7, 9, 34, 39:8, 40:2, 69:7, Róm 8:18-25 és Gal 5:5 verseit! Mire kérik Isten népét ezek a szakaszok?

Az élet egyik legerősebb stresszhelyzete talán a várakozás. Mindegy, hogy kik vagyunk, hol élünk, milyen az élethelyzetünk éppen, időnként mindannyiunknak várni kell dolgokra. Várakozunk, akár sorban állunk egy üzletben, akár az orvostól várjuk a diagnózist, és általában nem szívesen tesszük. Viszont mi a helyzet azzal, amikor Istenre várunk? Nemcsak *A zsoltárok könyvében* találjuk meg az Úrra való várakozás gondolatát, hanem az egész Bibliában, még számos más helyen. A legfontosabb szó itt a *kitartás*. Azt jelenti, hogy a lehető leghatározottabban eltökéljük: nem adjuk át magunkat a félelemnek, hogy az Úr talán nem jön el értünk. Isten hívó gyermeke vár, annak megingathatatlan tudatában, hogy hűséges az Úr, és aki rá vár, biztos lehet benne: a javára fordítja a dolgokat, még ha az adott pillanatban nem is feltétlenül látja úgy. Az Úrra várás több görcsös kapaszkodásnál, mély vágyódás Isten után, hasonló az erős szomjúsághoz, amit az ember száraz vidéken tapasztal (Zsolt 63:2). A zsoltáros sok áldást vár Istentől, de minden reményénél, sőt létszükségleténél erősebb az a vágya, hogy közel kerüljön Istenhez. Amint a Római levél megkapó szakaszában olvassuk, Isten és az egész teremtett világ várja az idők végén a föld megújulását, valamint Isten és népe boldog találkozását. Pál így ír: „Mert a teremtett világ sóvárogva várja az Isten fiainak megjelenését” (Róm 8:19).

Micsoda nagyszerű ígélet!

Szentleke által az Úr addig is népével van, amíg a megváltást és az Istennel való találkozást várjuk, miközben „az egész teremtett világ együtt sóhajtozik és vajúdik” (Róm 8:22, ÚRK).

Ez idő alatt bizonyosságot kell tennünk (ApCsel 1:4-8) a megváltási tervről, aminek a csúcspontja az új teremtés. Ez az, amire várunk, ez a reményeink végső beteljesülése. Adventistaként egyházunk neve is a reménységünkre utal. Várunk annak tudatában, hogy várakozásunk nem hiábavaló. Krisztus halála és feltámadása a második advent garanciája.

Nevezünk meg néhány dolgot, amire éppen most várunk Istentől! Hogyan tanulhatunk meg bízva, hittel várakozni, amíg nem jön el az, amiért imádkozunk?

AZ ANYJÁTÓL ELVÁLASZTOTT GYERMEK BÉKÉJE

Olvassuk el a 131. zsoltárt! Milyen tanítás rejlik ebben az Istennel való kapcsolatunkról?

Megszomorítja a hűségeseket, kísértésekkel és nehézségekkel bombáz szinte mindenkit a világ, amelyben Isten népe jelenleg él. A zsoltáros vigaszt talál, újból megerősödik abban, hogy ő Isten gyermeke, tőle függ az egész élete. Ezért mondja, hogy értelmetlen a felfuvalkodottság, megtévesztő, mert önzővé tesz, nem tudunk önmagunkon túllátni. A büszke ember vak, nem figyel fel Isten természetfeletti lényére. Az igazak viszont Isten felé emelik a szemüket (Zsolt 123:1-2). Hatalmas voltát elismerve alázatosak lesznek, megszabadulnak az önzéstől és az üres ambícióktól. A zsoltáros megvallja: *„Nem törekszem arra, ami túl nagy és elérhetetlen nekem”* (Zsolt 131:1, RÚF). Istennek a világban végbevitt, az emberi felfogást meghaladó tetteire utal. A modern tudomány megmutatja, hogy még a „legegyszerűbb” dolgok is elképesztően bonyolultak lehetnek, számunkra felfoghatatlanok, legalábbis egyelőre. A helyzet iróniája, hogy minél többet tudunk meg a fizikai világról, annál nagyobb titkokra bukkanunk. Az anya és gyermeke szeretetteljes kapcsolatára utalva Zsolt 131:2 verse jól érzékelteti a *„mint az anyjától elválasztott gyermek”* (Zsolt 131:2, ÚRK) hasonlatával, hogy milyen nyugalmat talál az ember, mennyire lecsendesedik Isten ölelésében. Isten elválaszt bennünket az üres ambícióktól és a felfuvalkodottságtól, majd rávezet a szilárd táplálék fogyasztására, *„hogy annak akaratját cselekedjem, aki elküldött engem, és az ő dolgát elvégezzem”* (Jn 4:34; lásd még Zsid 5:12-14). A 131. zsoltárban bemutatott gyermeki bizalom valójában érett hit, ami kiállja az élet nehézségeinek próbáját, tapasztalja, hogy Isten hű és igaz Igéjéhez. A zsoltáros figyelme végül Isten népének jólétére terelődik. Végeredményben arra hívott el bennünket Isten, hogy vele szerzett tapasztalatainkkal erősítsük egyházát. Vagyis amit már személyesen megismertünk Isten hűségét és jóságát illetően, azt mondjuk el másoknak is, akik valamilyen oknál fogva még küzdenek a hittel. Szükség van Krisztusról szóló bizonyágtételünkre még az egyházon belül is, sokaknak kell saját tapasztalatot szerezniük!

„Bizony mondom néktek, ha meg nem tértek és olyanok nem lesztek mint a kisgyermek, semmiképpen nem mentek be a mennyeknek országába” (Mt 18:3). Mit mond itt Jézus? Mi minden tartozik bele ebbe a gondolatba?

KÉVÉK BEGYŰJTÉSE

Olvassuk el a 126. zsoltárt! Mi ad erőt és reményt Isten népének? Az ebben a zsoltárban foglaltak közül mit alkalmazhatunk ma a saját életükre?

Az Úr sokféle szabadítása Isten népe számára a bátorítás kimeríthetetlen forrását jelenti, ebből fakad reménységünk a jövőre nézve. Olyan hatalmas volt a múltbeli szabadítás, hogy valóra vált álomként beszélhetünk róla (Ézs 29:7-8). Figyeljük meg, hogy az Urat a múltban történt szabadításáért (Zsolt 126:1) dicsőítő nemzedék fogságban van a zsoltár megírásakor (Zsolt 126:4)! Az énekek segítségével újra átélhető és a jelenben is tapasztalható a régi idők öröme és felszabadulása. Az új nemzedékek úgy tartják életben a bibliai történelmet, hogy azonosítják magukat azokkal, akik saját szemükkel látták az eseményeket. Az élő hit ápolja a múltban végbevitt nagy isteni tettek emlékét, de úgy, mint amit az Úr *értünk*, nem pedig csak *értük* (azaz a hívők korábbi generációiért) tett. A múlt emléke megújítja a reményt a jelenben. A „*patakokat a déli földön*” (Zsolt 126:4) kifejezés remek szókép, azt érzékelteti, hogy Isten gyorsan és hatalmasan cselekszik népéért. A Júdától közvetlenül délre eső vidék száraz sivatagos terület, ahol az esős évszak heves áradásai következtében hirtelen alakultak ki a patakok, sebesen folyt a víz a medrükben. A korai és a késői esőnek fontos szerepe volt a mezőgazdasági év hozamában (5Móz 11:14; 28:12). A könnyek között végzett vetés és az örömteli aratás (Zsolt 126:5-6) képe szintén komoly ígéret arra, hogy a jelenlegi nehéz helyzetből Isten átvezet a boldog jövőbe. Az aratási időszak végén az ókori héber zarándokok felvitték az évszak terményeit Isten jeruzsálemi templomába (2Móz 34:22, 26). Az aratás motívuma komoly lelki tanulságot közvetített az akkori embereknek. A vetést és a földek, gyümölcsösök, szőlőskertek megművelésének kemény munkáját az örömteli, bőséges aratás, szüret jutalmazza, hasonlóképpen a jelenben elszenvedett megpróbáltatások után Isten népe az idők végén az üdvösség örömét élheti meg. A nagy aratás hasonlata előremutat arra, amikor Isten helyreállítja országát a földön Krisztus második adventjekor (Ám 9:13-15; Mt 9:37). Azonban itt is előkerül a várakozás témája. Várni kell az aratásra, hasonlóképpen arra is, hogy meglássuk munkánk gyümölcsét, eredményét.

Idézzünk fel olyan eseteket, amikor világosan, félreérthetetlenül láttuk az Úr munkáját a magunk vagy mások életében! Hogyan meríthetünk bátorságot ezekből a tapasztalatokból a mostani küzdelmeink között?

VÁRAKOZÁS ISTEN SZOMBATI NYUGALMÁBAN

Olvassuk el a 92. zsoltárt! A szombat melyik két szempontját emeli ki ez az ének?

Isten dicsőítése hatalmas tetteiért (Zsolt 92:5-6) és az igazak édeni bemutatása (Zsolt 126:13-15) világos utalás a teremtésre, ez az első eleme annak, amire a szombat emlékeztet. A zsoltár magasztalja még az Urat, az igaz Istent az ellenségek felett aratott győzelméért is (Zsolt 92:8-16), megerősítve ezzel a szombat második elemét, a gonosztól való szabadítást (5Móz 5:12-15). A 92. zsoltár tehát magasztalja Istent a múltban végbevitt teremtő munkájáért, továbbá azért, hogy a jelenben fenntartja a világot, valamint előre mutat a végidei reménységre, Isten országára, ahol örök béke és rend uralkodik. A nép azért élvezheti a szombati nyugalmat, mert az Isten „Felséges” (Zsolt 92:2), a magasságban lakozik, mindenek felett, ami legyőzhetetlen előnyt képez számára az ellenségekkel szemben. A Felséges Úr ugyanakkor kész lehajolni, hogy megszabadítsa azt, aki hozzá kiált. Az Úr teremtő és megváltó tetteinek Isten imádatára és szeretetére kell készítenie az embert. A megváltás reménye nélkül ugyanis nem lenne különösebb okunk az öröme a bűnbe esett világban - szeretünk, szenvedünk és meghalunk, még hozzá reménység nélkül. Dicsérjük hát az Urat, nemcsak mint Teremtőt, hanem mint Megváltót is! A „*friss olaj*” (Zsolt 92:11, ÚRK) jelzi a zsoltáros újbóli elhatározását, hogy szolgálni fogja Istent újból felszentelt szolgálaként. Olajjal kenték fel a kiválasztottakat, papokat és királyokat (2Móz 40:15; 1Sám 10:1). Azonban a zsoltáros egy ritkább héber szó, a *bálal* választásával él, amit jellemzően nem Isten szolgálainak a felkenésére használtak, hanem arra, amikor az olajat „összekeverték”, „vegyítették” az áldozat többi részével (2Móz 29:2; 3Móz 2:4-5). A *bálal* szó sajátos használatával a zsoltáros arra utal, hogy élő áldozatul szánja magát az Úrnak, egész valóját neki szenteli (Róm 12:1). Nem meglepő, hogy az odaszentelés gondolatával találkozunk a szombatnapra való zsoltárban, ugyanis a szombat a jele annak, hogy az Úr megszenteli népét (2Móz 31:13). A pálmafák és libanoni cédrusok képe úgy jeleníti meg Isten népét, mint akiknek a hite erősödik az Úr csodálatos céljaiban és szeretetében, mind jobban értékelik Őt. A szombat a jele az örök szövetségnek, amit népével kötött az Úr (Ez 20:20), tehát a szombati nyugalom elengedhetetlen Isten népe számára, mert megerősíti őket, hogy bizakodva várják, amíg minden szövetségi ígéretét beteljesíti az Úr (Zsid 4:1-10).

Olvassuk el újból a 92. zsoltárt! Milyen nagyszerű reménységet ígér ez a szakasz? Hogyan találunk vigasztalást általa itt és most?

REGGELRE ÖRÖM

Olvassuk el Zsolt 5:4, 30:6, 49:15, 59:17, 92:3, 119:147, 2Pt 1:19 és Jel 22:16 verseit! Melyik napszakot mutatják be ezek az igék az isteni szabáditás szimbólumaként? Miért?

A Zsoltárookban jellemzően reggel várják Isten szabáditását, akkor mutatkozik meg kegyelme, véget vetve a csüggedés és nyomorúság hosszú éjjelének (Zsolt 130:5-6). A 143. zsoltár szerint Isten szabáditása visszafordítja majd a halál mostani sötétségét (Zsolt 143:3) az új nap hajnalán (Zsolt 143:8); azt, aki a sírban van (Zsolt 143:7) „egyenes földre” (Zsolt 143:10) viszi, hogy ott lakjon.

Olvassuk el Mk 16:1-8 szakaszát! Mi történt azon a reggelen, amiről ez a rész szól? Miért fontos ez számunkra?

Jézus Krisztus feltámadásának hajnala az üdvösség útját nyitotta meg minden hívő számára. Amikor Jézus tanítványai találkoztak a feltámadott Úrral, teljes mértékben tapasztalták Zsolt 30:6 ígéréteinek erejét: „*este bánat száll be hozzánk, reggelre öröm.*” Csakis Isten kegyelmének és feltétel nélküli szeretetének köszönhető, hogy a sírásunk örömmre vált (Zsolt 30:6, 8). Amint a hajnalcsillag egy új nap érkezését hirdeti, Isten gyermekeinek a hite az örök élet új valóságát jelzi (2Pt 1:19). *A jelenések könyve* úgy nevezi Jézust, hogy „*a fényes hajnalcsillag*” (Jel 22:16, ÚRK). Őt várjuk, hogy megalapítsa országát, ahol nem lesz többé éjszaka, sem gonoszság, sem halál (Jel 21:1-8, 25). Végeredményben ez az, ami után mindennél jobban vágyakozunk, amikor az Úrra várunk, és erre valóban érdemes várni! „József feltört sírboltja felett Krisztus győzedelmesen jelentette ki: *»Én vagyok a feltámadás és az élet«* (Jn 11:25). Ezeket a szavakat csak egy Istenség mondhatta el. Minden teremtett lény Isten akaratából és hatalmából él. Mindnyájan függő viszonyban levő elfogadói az Istentől való életnek. A legmagasabb rangú szeráftól a legalázatosabb lelkes lényig mindenki az életnek ebből a forrásából töltődik meg étellel. Csak az, aki Istennel egy, mondhatja el: van hatalmam, hogy ismét felvegyem azt. Istenségében Krisztusnak megvolt a hatalma arra, hogy széttörje a halál bilincseit” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó, 692. o.).

Azt mondják, hogy a születésünkkor a sejtjeinkbe vésődik a halál, és ez jelenleg igaz is a bűnbe süllyedt emberiségre nézve. Azonban mit ígér Jézus feltámadása a halállal kapcsolatban? Miért ne feledjük soha, hogy számunkra csak átmeneti állapot a halál?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA: Ellen G. White: *Jézushoz vezető út*. Budapest, 2008, Advent Irodalmi Műhely, „Növekedés Krisztusban” c. fejezet, 50-56. o.

A zsoldárok újból és újból arra bátorítanak, hogy várjunk az Úrra. „*Csilapodjál le az Úrban és várjad őt*” (Zsolt 37:7). Amikor a várakozást terhesnek, bizonytalannak és magányosnak érezzük, gondoljunk csak a tanítványokra Jézus mennybemenetele napján (ApCsel 1:4-11)! Jézus a szemük láttára emelkedett a mennybe, ők pedig ottmaradtak, hogy várják, amíg visszatér, egy jövőbeli ismeretlen napon. Vajon ki érzett már annál erősebb vágyakozást, mint a tanítványok akkor, hogy megkaphassák Isten áldását? Biztosan így sóhajtottak: „Urunk, vigyél minket magaddal most!” Mégis azt az utasítást kapták, hogy várják az Atya ígérését és Jézus visszatérését. Ha azt gondoljuk, hogy a tanítványok elcsüggedtek, elkeseredtek, akkor meg fogunk lepődni! Visszatértek Jeruzsálembe, és pontosan azt tették, amit Jézus mondott nekik – várták a Szentlélek ajándékát, majd erővel hirdették az evangéliumot a világnak (ApCsel 1:12-14; 2. fejezet). Elképzelhetetlennek tűnik az Úr parancsa, hogy várjunk rá, ha nem munkálkodik bennünk Szentlelke által. Emberi lelkesedés képtelen kiállni a várakozás nyomását, ami gyenge lényünkre nehezedik, ezt csak úgy bírhatjuk ki, ha Jézus Krisztusban maradunk, személyes kapcsolatban vagyunk vele. „Ha Krisztus a szívünkben lakozik, akkor munkálni is fogja bennünk »mind az akarást, mind a munkálást, jó kedvéből« (Fil 2:13). Úgy fogunk dolgozni, ahogy Ő dolgozott; ugyanaz a lelkület nyilatkozik meg bennünk, ami benne volt. Így Őt szeretve és benne maradva »mindenestől fogva növekedjünk abban, aki a fej, a Krisztusban« (Ef 4:15)” (i. m. 56. o.). Miközben tovább várunk az Úrra, békét és megnyugvást találunk a Zsoldárokból. Imáink és énekeink által szívünk Isten szívéhez közeledhet.

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1) A lelki életünk szempontjából mi a várakozás jelentősége? Beszélgessünk bibliai hősökről, akik várakoztak! Hogyan tisztította és erősítette meg a hitüket ez a folyamat (Róm 4:19-22; Zsidókhoz 11. fejezet)?
- 2) Mi történik a várakozás idejének a végén (Zsolt 37:34-40)? Minek a reményét találjuk ezekben a szövegekben például a világból annyira hiányzó igazságtétellel kapcsolatban?
- 3) Miért mondhatjuk, hogy a halottak esetében már szinte vége a várakozásnak (Préd 9:7)? Milyen reményt találunk ebben?

SZABADULÁS

„Az Úr angyala tábort jár az öt félők körül és kiszabadítja őket” (Zsolt 34:8).

„Isten népe vágyakozva vár Királya közeledtének jeleire. A »meddig tart még az éjszaka« kérdésre az örök határozottan válaszolják: »Közéleg a reggel, de még éjjel van« (Ézs 21:11-12, RÚF). Fény ragyog a hegycsúcs felett vonuló felhőkön. Nemsokára látható lesz Királyunk dicsősége, és az Igazság Napja felragyog. A reggel és az éj küszöbén vagyunk - az igazak végtelen napjának és a gonoszok örök éjének kezdetén.

Miközben a küzdők Istent ostromolják könyörgésükkel, úgy tűnik, mintha a láthatatlan világot eltakaró függöny már-már felgördülne. Az égen az örök nappal hajnalpírja fénylik, és mint angyalok éneke zengenek e szavak: »Álljatok erősen, maradjatok hívek! Jön a segítség!« Krisztus, a mindenható Győző, a halhatatlan dicsőség koronáját nyújtja fáradt katonáinak. Hangja a félig nyitott kapukból hangzik: »Ímé, tiveletek vagyok. Ne féljete! Ismerem minden fájdalmatokat. Én is szenvedtem ugyanúgy, mint ti. Nem új ellenséggel hadakoztok. Én megvívtam a csatát értetek, és több lesz az, mint győzelem, amit az én nevemmel kivívtok.«

Drága Megváltónk akkor küld segítséget, amikor szükségünk van rá. Az utat, amely a mennybe visz, az Ő lába nyoma szentelte meg. Minden tövis, amely megsebzí lábunkat, az övét már megsebezte. Minden keresztünket Ő már előbb hordozta. Az Úr megengedi a harcot, hogy felkészítse lelkünket a békére. A nyomorúság ideje súlyos megpróbáltatást hoz Isten népének. De akkor üt az óra, amikor minden őszinte hívőnek felfelé kell tekintenie, hogy hitben megpillantsa maga körül az ígéret szivárványát...

Ezt mondja a zsolttáros: »Bizony elrejt engem az Ő hajlékában a veszedelem napján; eltakar engem sátrának rejtekében« (Zsolt 27:5)... Dicső lesz azoknak szabadulása, akik türelmesen várták Krisztust, és akiknek a neve be van írva az élet könyvébe” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem*. Budapest, 2013, Advent Kiadó, 540-541. o.).